

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Růžov a.s.**, se sídlem Růžovská 588, 373 12 Borovany, IČ: 259 61 942, zastoupen JUDr. Františkem Divíškem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č.j. 555/510/17, 24200/ENV/17,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č.j. 555/510/17, 24200/ENV/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 3. 3. 2017, č.j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1612336.004/17/CDV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 355.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení „Centrum komplexního nakládání s odpady Růžov“ v rozporu s podmínkami C.2.9, C.2.18, C.2.25, C.2.26 písm. c) a e) a J.1 stanovenými v integrovaném povolení ze dne 12. 4. 2016, č.j. KUJCK 1812/2005 OZZL/12/Je/R, ve znění pozdějších změn (dále jen „integrované povolení“), tak, že snížil uloženou pokutu na 240.000 Kč a

vypustil část textu vztahující se k podmínce C.2.18, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

- [2] Žalobce podanou žalobou napadal jednak výrok napadeného rozhodnutí, jednak část výroku I. prvostupňového rozhodnutí v části popisující porušení bodu C.2.26 písm. c) a e) integrovaného povolení a v části ukládaající pokutu.
- [3] Žalobce předně namítal neúplnost úvah, nepřezkoumatelnost a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce namítal, že žádné práce nebyly v dotčeném sektoru provedeny (není o nich záznam v provozním deníku), přičemž komunikace je vzdálena cca 20 metrů. Rovněž uvedl, že stopy po pojezdu nakladače a kompaktoru jsou samozřejmě viditelné všude na tělese, neboť překryv byl proveden těmito stroji, a došlo k částečnému „sesednutí“ překryvu. Dále uvedl, že k zaujetí závěru správních orgánů, že žalobce na ploše vyhrazené k ukládání azbestu prováděl takové práce, které mohly vést k uvolnění vláken azbestu, by muselo být správními orgány nadevší pochybnost prokázáno, že určité práce v ploše určené k ukládání odpadu s obsahem azbestu, a to práce které mohou vést k uvolnění vláken azbestu, byly skutečně prováděny a o jaké práce se ve skutečnosti jednalo. K tomu bylo dle žalobce nutné provést důkazní řízení (např. výsledkem zaměstnanců žalobců, znalecký posudek). Dle žalobce není možné dovodit provádění prací z určitého skutkového stavu zjištěného při kontrole dne 20. 9. 2016. Z toho důvodu označil skutková zjištění a úvahy za neúplné, což má dle jeho názoru za následek nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí.
- [4] Žalobce dále uvedl, že odhrnutí části svahu, jímž argumentoval žalovaný, nemůže samo o sobě znamenat závěr a zjištění o tom, že určité práce v dotčené části skládky provedl žalobce. Ke komunikaci vytvořené u „odhrnuté“ části svahu pak dodal, že tato byla vytvořena u předmětné části skládky již před několika lety a nemá žádný vztah k „odhrnuté“ části svahu. Dále uvedl, že sám žalovaný připustil, že k „odhrnutí“ části svahu mohlo dojít sesednutím původního překryvu. Za takové situace pak dle žalobce nelze potvrdit prvostupňové rozhodnutí, jež bylo postaveno na závěru, že žalobce prováděl práce vedoucí k odkrytí odpadu s obsahem azbestu. V tomto smyslu tedy označil napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné.
- [5] Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č.j. 7 As 313/2016-30, z něhož dovodil nezákonnost postupu správních orgánů z důvodu rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [6] K závěru správních orgánů, že současně bylo původní překrytí eternitu narušeno i na horní ploše sektoru S-OO1 (byly na něm patrné rýhy a vrypy jako od ozubených kol kompaktoru), a téměř po celé ploše rozměrů cca 15 x 20 m byly viditelné po povrchu volně rozházené nebo vyčnívající nalámané kusy eternitu červené i šedé barvy, žalobce uvedl, že volně poházené či nalámané části eternitu byly způsobeny činností kompaktoru, který hutní odpad, neboť hutnicí zuby kompaktoru totiž jednak zatlačují hutní odpady do tělesa skládky, ovšem současně též „vytahávají“ lehké odpady, které se o hutnicí zuby zachytí, čímž dochází k částečnému přesunu těchto lehkých odpadů na povrch skládky a toto může způsobit obnažení odpadů s obsahem azbestu, jež se řadí mezi lehké odpady. Dle žalobce není zjištěný stav o tom, že na povrchu se nacházel azbestový odpad, dostatečný k závěru o nedostatečném provedení překryvu.

- [7] Žalobce dále namítal nedostatečnou formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že má za to, že pokud je mu kladeno za vinu, že měl vykonat v určitém sektoru práce vedoucí k uvolnění vláken azbestu, má výrok rozhodnutí, kterým je shledán vinným ze správního deliktu obsahovat co nejpřesnější popis spáchaného deliktu, tedy i s uvedením jakými konkrétními pracemi a v jakém časovém horizontu měl předmětný bod písm. e) porušit, jinak není formulován výrok dostatečně přesně. V tomto směru žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73.
- [8] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že zjištěný stav byl dostatečně prokázán popisem v protokolu z kontroly provedené dne 20. 9. 2016 a pořízenou fotodokumentací. Dle žalovaného není potřeba, aby znalec posoudil to, co je zjevné i z pohledu laika, a sice to, že část odpadů uložených v sektoru S-OO1, tj. v sektoru, do kterého žalobce ukládal odpad s obsahem azbestu, byla odtěžena a byl odhalen svah. Dle žalovaného není reálné, aby došlo vlivem sesednutí překryvného materiálu k obnažení svahu v rozsahu, v jakém to bylo zjištěno při kontrole ČIŽP. Dále žalovaný uvedl, že absence zápisu o provedených pracích v provozním deníku není důkazem toho, že žádné práce skutečně provedeny nebyly. Pro posouzení, zda byla porušena podmínka C.2.26 písm. e) integrovaného povolení je dle žalovaného postačující zjištěný stav, a to ten, že svah v sektoru S-OO1, do kterého byl ukládán odpad s obsahem azbestu, byl odtěžen. Dle žalovaného není potřebné dokazovat, že odtěžení části svahu provedl žalobce, neboť žádná jiná osoba nemůže na skládce bez vědomí žalobce provádět jakékoliv práce; za stav skládky je zodpovědný pouze žalobce jako její provozovatel.
- [9] Žalovaný dále uvedl, že odtěžením svahu nebyla vytvořena komunikace s živичným povrchem, na kterou poukazoval žalobce, ale komunikace vytvořená pouze pro pohyb kompaktoru. K námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce vytrhává citace z napadeného rozhodnutí z kontextu, neboť žalobcem citovaná část odůvodnění v bodu 19. podané žaloby se nevztahuje k odtěžení svahu, ale k nedostatečnému překrytí sektoru S-OO1, tj. k porušení povinnosti vyplývající z podmínky C.2.26 písm. c) integrovaného povolení. Dále uvedl, že souhlasí s žalobcem v tom, že při pojezdu kompaktoru mohou být lehčí odpady, zejména plasty „vytahávány“ na povrch hutněného odpadu. Dle žalovaného však eternit není lehký odpad, který by se mohl zachytit o hutní zuby kompaktoru. Uvedl, že žalobce opomíjí to, že speciální podmínky stanovené pro ukládání odpadů s obsahem azbestu mají zajistit, aby tento odpad byl dobře odizolován od vnějšího prostředí a aby ani při pojezdu techniky nemohlo dojít k jeho obnažení a uvolnění vláken azbestu do ovzduší. Nebezpečnost azbestu totiž způsobují právě jemná vlákna, která mohou být unášena na velké vzdálenosti, a mohou být vdechnuta nejen obsluhou skládky, ale i jinými osobami pohybujícími se v okolí skládky. Odpad s obsahem azbestu uložený na skládce musí proto být překryt takovým materiálem (nejlépe výkopových zemin, jak je uvedeno v integrovaném povolení) a v takovém množství, aby následně ani při pojezdu techniky nedocházelo k jeho obnažení a uvolnění vláken azbestu. Pokud tedy byly na povrchu sektoru S-OO1 zjištěny kousky odpadů s obsahem azbestu, znamená to dle žalovaného, že odpad byl překryt nevhodným materiálem, nebo nedostatečnou vrstvou vhodného materiálu. Způsob, jakým byl stav zjištěný ČIŽP při kontrole dne 20. 9. 2016 popsán v protokolu a fotograficky zdokumentován je dle názoru žalovaného dostatečný k učinění závěru o tom, že odpad s obsahem azbestu nebyl překryt dostatečnou vrstvou překryvného materiálu nebo vhodného odpadu tak, jak je stanoveno v podmínce C.2.26 písm. c) integrovaného povolení.

- [10] K námitce ohledně nedostatečné formulace výroku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že formulace výroku je dle jeho názoru dostatečná. Uzavřel, že spáchání předmětného správního deliktu bylo správním orgánem řádně prokázáno, resp. správní orgán za použití všech dostupných důkazních prostředků vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
- [11] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [12] Dne 20. 9. 2016 byla provedena předem ohlášená kontrola na místě dodržování zákonů vydaných na ochranu životního prostředí u žalobce na skládce Růžov, následně byla provedena kontrola předložených dokladů vztahujících se k zařízení v kanceláři ČIŽP. Byla provedena kontrola dodržování zákona o integrované prevenci, zákona č. 201/2012 Sb., zákona č. 185/2001 Sb., zákona č. 25/2008 Sb. a zákona č. 254/2001 Sb. Dne 13.10.2016 byla provedena kontrola na místě, při které byly odebrány vzorky kompostu, a byl sepsán Dílčí protokol o kontrole č.j. ČIŽP/42/IPP/1612336.002/16/CDV. Dne 16. 11. 2016 byl sepsán Protokol o kontrolním zjištění č.j. ČIŽP/42/IPP/1612336.005/16/CDV. Žalobce podal proti protokolu námitky, které byly vyřízeny v následně zahájeném správním řízení, k čemuž došlo dne 5. 1. 2017.
- [13] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2017, č.j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1612336.004/17/CDV, byla žalobci uložena podle ustanovení § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci pokuta ve výši 355.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 37 odst. 4 téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení pod názvem „Centrum komplexního nakládání s odpady Růžov“ v rozporu s podmínkami stanovenými v integrovaném povolení, konkrétně v rozporu podmínkami C.2.9, C.2.18, C.2.25, C.2.26 písm. c) a e) a J.1. Konkrétně k porušení podmínky C.2.26 písm. c) a e) je ve výroku uvedeno, že na ploše vyhrazené k ukládání azbestu prováděl žalobce takové práce, které mohly vést k uvolnění vláken azbestu a když odpad s obsahem azbestu nebyl překryt dostatečnou vrstvou překryvného materiálu. Konkrétně bylo dne 20. 9. 2016 zjištěno, že v části skládkového tělesa, ve které byl dle provozního deníku od 1. 1. do 30. 10. 2015 provozován sektor S-OO1 pro ukládání azbestu, je uložený odpad s azbestem opět částečně odkryt. Na spodním okraji bylo skládkové těleso částečně odtěženo, čímž vznikl otevřený svah délky cca 15 m a výše od 0,5 do cca 2 m, a z tohoto svahu vyčnívaly odkryté kusy střešní krytiny „eternit“ s obsahem azbestu (tzn. odpad kat. č. 17 06 05* Stavební materiály obsahující azbest). Současně bylo původní překrytí sektoru na horní ploše, provedené pouze směsným komunálním odpadem, narušeno a na ploše rozměrů cca 15 x 20 m byly viditelné po povrchu volně rozházené nebo vyčnívající nalámané kusy nepřekrytého totožného odpadu s obsahem azbestu.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ČIŽP k porušení podmínky C.2.26 písm. c) a e) integrovaného povolení uvedla, že při fyzické kontrole skládky dne 20. 9. 2016 bylo zjištěno, že na té části skládkového tělesa, kde byl dle zákresu v provozním deníku v období od 1. 1. do 30. 10. 2015 provozován sektor S-OO1 pro ukládání azbestu, je uložený azbest opět částečně odkryt. Konkrétně se jednalo o cca jihozápadní okraj tělesa skládky, etapu IVa, místo v sousedství deponie stavebních odpadů k TZS vedle kompostárny. V době kontroly zde bylo na spodním okraji již vytvořené skládkové těleso (jeho venkovní strana) opět částečně odtěženo a tím v něm byl vytvořen otevřený svah, a to délky cca 15 m a výše od 0,5 do cca 2m. Z tohoto svahu vyčnívaly odkryté kusy střešní krytiny eternit, tj. odpad s obsahem azbestu. Současně bylo původní překrytí tohoto eternitu narušeno i na

horní ploše sektoru S-OO1 (byly na něm patrné rýhy a vrypy jako od ozubených kol kompaktoru), a téměř po celé ploše rozměrů cca 15 x 20 m byly viditelné po povrchu volně rozházené nebo vyčnívající nalámané kusy eternitu červené i šedé barvy. V době předchozí kontroly ČIŽP provedené zde dne 14. 7. 2015 bylo zadokumentováno, že ukládaný eternit byl jako odpadem k TZS překrýván zejména směsným komunálním odpadem. Tento mechanicky nevyhovující SKO byl při současné kontrole (dne 20. 9. 2016) odkryt zde prováděnou činností (pravděpodobně žalobcem), a uložený eternit byl opět volně přístupný. Tento stav je zřetelně patrný z fotodokumentace, pořízené ČIŽP při kontrole a založené ve spisu v elektronické podobě. Dle ČIŽP tímto provozovatel porušil bod c) a bod e) podmínky C.2.26, neboť stavební odpady s obsahem azbestu nebyly překryty dostatečnou vrstvou překryvného materiálu, a byly zde prováděny práce, které vedly k uvolnění vláken azbestu.

- [15] K námitkám žalobce ČIŽP uvedla, že z fotodokumentace je zřetelně viditelný jak odtěžený bok tělesa sektoru S-OO1, ze kterého vyčnívají kusy eternitu, tak nadrobno rozlámaný eternit promísený s SKO na povrchu tohoto sektoru. Uvedla, že nemá žádné důkazy o tom, kdo konkrétně bok sektoru za účelem vytvoření průjezdu odtěžil, avšak je zřejmé, že v areálu není jiná mechanizace schopná provést tuto úpravu, než mechanizace provozovaná žalobcem, a nemohlo se tak stát bez jeho vědomí. Rovněž nesouhlasila s námitkou, že znovuodkrytí eternitu na horní ploše je způsobeno sesedáním materiálu k TZS, neboť stopy po pojezdech mechanizace, kterými bylo odkrytí způsobeno, jsou zřetelně viditelné, ale žádný nově provedený překryv zde viditelný není. Dále uvedla, že průjezd nahoru na těleso skládky, vzniklý odtěžením boku tělesa, je na fotografiích zřetelně patrný. Zpevněná živičná komunikace, vzdálená cca 20 m, slouží pro příjezd vozidel navážejících odpad. Pokud by po ní pravidelně přejížděl kompaktor pro zaparkování do garáže, opotřebovával by si tím ozuby na kolech, a stejně tak by jimi narušoval povrch této živičné komunikace. To, že obsluha nezaznamenala do provozního deníku odtěžení boku skládkového tělesa, nemůže být dle ČIŽP bráno jako důkaz, že odtěžení nebylo fyzicky provedeno. Uvedla, že při předchozí kontrole naopak žalobci vytýkala, že k TZS tohoto sektoru S-OO1 s azbestem používá pouze směsný komunální odpad kat. č. 20 03 01, ačkoli tento fyzikálně představuje různorodý materiál, který je sám o sobě třeba důsledně hutnit a překrývat. Jak ČIŽP upozorňovala, tento různorodý odpad nevytvoří zcela kompaktní vrstvu překrývající uložené odpady s obsahem azbestu, a proto trvale nezaručí zabránění šíření vláken azbestu do okolního prostředí, a nezabrání jakémukoliv kontaktu lidí s azbestovým odpadem po celou dobu provozu skládky, což se následně při kontrole dne 20. 9. 2016 potvrdilo.
- [16] Při ukládání pokuty ČIŽP ohledně závažnosti porušení podmínky C.2.26 písm. c) a e) dospěla k závěru, že tímto protiprávním jednáním žalobce nebylo prokázáno poškození životního prostředí. Míra jeho ohrožení ale byla v tomto případě při porovnání s ostatními delikty nejvyšší a současně mohlo docházet také k ohrožení života a zdraví osob při kontaktu s uvolněnými vlákny azbestu. Dle ČIŽP je závažné také to, že již při předchozí kontrole žalobce upozorňovala na nevhodnost překrývání odpadu s azbestem pouze neheterogenním směsným komunálním odpadem a uložila mu za toto sankci, a on přesto nápravu nezjednal a odpad nepřekryl TZS s potřebnými fyzikálními vlastnostmi. ČIŽP dále hodnotila jako závažné, že místo, kde byl zřízen a využíván samostatný sektor k ukládání azbestu, musí být trvale vyznačeno právě proto, aby zde nebyly v budoucnu prováděny žádné práce, které by mohly vést k opětovnému odkrytí a případnému uvolnění azbestových vláken do ovzduší, avšak v přímém rozporu s tímto požadavkem

žalobce část sektoru odtěžil a svah s vyčnívajícími odpady s azbestem ponechal volný, a navíc po jeho nedostatečně překrytém povrchu přejížděl těžkými mechanizmy, odpady s azbestem částečně odkryl a ještě je opakovanými přejezdy nadrtil na malé kousky. Dále uvedla, že nemůže přesně vyhodnotit dobu trvání protiprávního jednání, neboť o něm nejsou žádné záznamy v provozním deníku. Dle ČIŽP je rovněž závažné množství odkrytých odpadů; nejednalo se pouze o nahodilé či rozptýlené malé příměsi, ale o odpady cíleně do tohoto sektoru původně odděleně uložené za účelem jejich nepropustného překrytí. ČIŽP největší váhu pro stanovení výše pokuty přikládala právě porušení podmínky C.2.26 integrovaného povolení spolu s porušením podmínky C.2.18.

- [17] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 17. 3. 2017 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [18] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017, č.j. 555/510/17, 24200/ENV/17, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že pokuta byla snížena na částku 240.000 Kč a z výroku I. byla vypuštěna část týkající se porušení podmínky C.2.18 integrovaného povolení, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
- [19] Žalovaný ve vztahu k podmínce C.2.18 integrovaného povolení uvedl, že její neplnění nebylo prokázáno. K porušení podmínky C.2.26 písm. c) a e) odkázal na skutečnosti zjištěné ČIŽP při kontrole na místě. Uvedl, že nemá pochyby o tom, že v sektoru S-OO1 byla odhrnuta část svahu, kde byla v době kontroly vytvořena komunikace, čímž došlo k odhalení odpadu s obsahem azbestu. Rovněž pak nejsou pochybnosti o tom, že na povrchu předmětného sektoru byly drobné kusy střešní krytiny s obsahem azbestu. Uvedl, že by bylo možné připustit sesednutí původního překryvu, které by mělo za následek odhalení odpadu s obsahem azbestu, ale svědčilo by pouze o tom, že překryv nebyl proveden v souladu s podmínkou C.2.26, tj. nebyl proveden dostatečnou vrstvou překryvného materiálu nebo vhodného odpadu. Překryv byl proveden komunálním odpadem, tj. materiálem, který není k tomuto účelu vhodný, což bylo žalobci vytýkáno již při předcházející kontrole. Žalobce zjištěný závadný stav neodstranil a naopak došlo k tomu, že odpady s obsahem azbestu se dostaly na povrch sektoru, což je nežádoucí stav, který je v rozporu s podmínkou C.2.26 písm. c) integrovaného povolení. Dále uvedl, že pro konstatování nezákonného stavu, tj. porušení podmínky C.2.26 není podstatné, kdo a jak práce v sektoru SAOO1 prováděl. Postačující je dle závěru žalovaného zjištění, že žalobce odhrnul část svahu, a že tím došlo k odkrytí odpadu s obsahem azbestu. Co se týče doby, kdy k nezákonnému jednání došlo, je dle žalovaného důležité ji zjistit s ohledem na posouzení závažnosti správního deliktu. V některých případech, a je tomu tak i v případě porušení podmínky C.2.26, však nelze dobu, kdy k nezákonnému jednání došlo přesně určit. V takovém případě lze pouze konstatovat stav zjištěný ke dni kontroly.
- [20] Žalovaný k výši uložené sankce uvedl, že nejzávažnějším porušením povinnosti je neplnění podmínky C.2.26 integrovaného povolení. Žalobce nezákonným nakládáním s odpadem s obsahem azbestu ohrozil zejména zdraví člověka. Dále popsal nebezpečnost azbestu. Uvedl, že žalobce prováděl práce v místě, kde byl odpad uložen, tím došlo k odhalení nalámaných kousků, a tím k možnosti uvolnění vláken azbestu. Stejně tak k němu mohlo dojít při pojezdu mechanizace po nedostatečně překrytém odpadu s obsahem azbestu na povrchu sektoru S-OO1. Žalobce tak ohrozil zejména vlastní zaměstnance, ale i další osoby, které se pohybují na skládce nebo jejím okolí. Uvedl, že dobu trvání protiprávního stavu nelze zjistit, proto byl pouze konstatován stav zjištěný při kontrole. Stejně jako ČIŽP přihlédl žalovaný také k tomu, že žalobce překrýval odpady s obsahem azbestu

směsným komunálním odpadem, tj. odpadem jehož použití k tomuto účelu je nevhodné, a to i přesto, že ČIŽP při předchozí kontrole odvolatele na nevhodnost takového překryvu upozorňovala. Žalovaný konstatoval, že uložená (snížená) pokuta odpovídá závažnosti nezákonného jednání žalobce.

- [21] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [22] Účastníci řízení s projednáním věci bez jednání souhlasili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [23] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [24] Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, v rozhodném znění: „*Provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.*“
- [25] Podle ustanovení § 37 odst. 4 téhož zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.*“
- [26] Podle ustanovení § 37 odst. 6 písm. b) téhož zákona: „*Za správní delikt se uloží pokuta do 10.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.*“
- [27] Podle bodu C.2.26 integrovaného povolení, ve znění pozdějších změn, které je vložena ve správním spisu na DVD: „*Izolační a stavební odpady s obsahem azbestu (označené v příloze č.1 symbolem *) - katalogová čísla: 06 13 04, 10 13 09, 16 01 11, 16 02 12, 16 02 15, 16 11 01, 16 11 03, 16 11 05, 17 06 01, 17 06 05, 17 09 03 - ukládat do tělesa skládky za dodržení dále uvedených podmínek, s cílem zabránit jakémukoliv kontaktu lidí s odpadem obsahujícím azbest po dobu provozu i po uzavření skládky: (...)*
c) *Odpad musí být uložen do vyhrazeného prostoru a předem připravené prohlubně nebo vyhrazeného sektoru, který bude vytvořen uměle za pomoci hrázek z inertního odpadu pro tento účel na povrchu skládky. Odpady budou týž den překryty dostatečnou vrstvou překryvného materiálu nebo vhodného odpadu, nejlépe výkopových zemin. Obsluha musí být vybavena ochrannými prostředky na ochranu dýchacích cest a zraku. (...)*
e) *Na ploše skládky vyhrazené k ukládání azbestu se nesmí provádět žádné vrtné, výkopové a jiné práce, které by mohly vést k uvolnění vláken azbestu.*“
- [28] Soud nejprve obecně uvádí, že z ustanovení § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci vyplývá, že primárně chrání zájem společnosti na tom, aby byl obecně dodržován administrativní pořádek na úseku integrované prevence. Sekundárně pak toto ustanovení prostřednictvím požadavku na striktní dodržování podmínek integrovaného povolení chrání zájem společnosti na dodržování vysoké úrovně ochrany životního prostředí a omezení znečištění, vyjádřený v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o integrované prevenci.

Jelikož jsou případné škody na životním prostředí často velice těžko napravitelné, právě prevence nabývá v oblasti ochrany životního prostředí na důležitosti. Z tohoto důvodu je také kladen důraz na dodržování předem schválených podmínek integrovaného povolení. A proto i samotné porušení administrativního pořádku na úseku integrované prevence naplňuje materiální stránku správních deliktů upravených zákonem o integrované prevenci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č.j. 7 As 32/2012-44).

[29] Žalobce byl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci povinen provozovat skládku v souladu s integrovaným povolením. Prostřednictvím vydávání integrovaných povolení je přitom realizována prevence a omezování znečištění regulací vybraných průmyslových a zemědělských činností při dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku. Má-li být dosaženo účelu, pro který bylo integrované povolení vydáno, je nezbytné, aby byly dodržovány podmínky v něm stanovené. V případě porušení těchto podmínek je bezpředmětné zkoumat, zda a jaký vliv na životní prostředí porušení skutečně mělo. Podmínky integrovaného povolení vymezují, jakým způsobem lze zařízení provozovat a každé jednání v rozporu s takto stanovenými pravidly samo o sobě vytváří nebezpečnou situaci, a to aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům. Obsahovalo-li proto integrované povolení podmínky, za jejichž porušení byl žalobce sankcionován, je nezbytné každé jednání, které je v rozporu s těmito podmínkami integrovaného povolení, považovat za deliktní, přičemž zároveň toto jednání zapříčiňuje vznik situace nebezpečné pro životní prostředí. Samotná existence takové nebezpečné situace, byť k faktickému vlivu na životní prostředí dojít nemusí, plně postačuje pro naplnění materiální stránky správního deliktu podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Správní delikt podle tohoto ustanovení tak lze chápat jako správní delikt ohrožovací. Zákon pro naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu nepředpokládá a nevyžaduje zjišťování, zda a jakým způsobem jednání žalobce reálně ovlivnilo životní prostředí. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č.j. 10 As 215/2015-40).

[30] Soud dospěl po prostudování rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, včetně kompletního spisového materiálu ve věci, k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily pochybení žalobce, tj. porušení výše uvedených podmínek integrovaného povolení, a dostatečně a řádně se vypořádaly s argumenty žalobce vznesenými v průběhu řízení i v odvolání. Soud tak nemá pochybnosti o tom, že skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Skutková zjištění správních orgánů tak soud považuje pro závěr o spáchání správního deliktu podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci za dostatečnou.

[31] Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Tento je velmi podrobně popsán v protokolu o kontrole, který je žalobci znám, včetně fotodokumentace, nalézající se ve správním spise na DVD. Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že část sektoru, do kterého žalobce ukládal odpad s obsahem azbestu, byla odtěžena, neboť byl odhalen svah. Nadto byly na tělese patrné stopy po pojezdu některých strojů. Srov. blíže bod [14] tohoto rozsudku.

[32] Skutečnost, že správní orgány dovodily provádění prací pouze z určitého skutkového stavu zjištěného při kontrole dne 20. 9. 2016, soud nepovažuje za vadu, neboť jiným způsobem ani prokázat porušení podmínek integrovaného povolení (tj. při následné fyzické kontrole) *de facto* není možné, nenahlásil-li by sám žalobce své pochybení či by nebyl kontrolou přímo tzv. „chycen při činu“. Nutnost v tomto případě dovozovat porušení podmínek

integrovaného povolení z kontrolou zjištěného stavu na místě je tak jasně dána. V opačném případě by jakákoli kontrola ztrácela smysl, neboť by sice mohla zjistit porušení podmínek integrovaného povolení, ale již by nemohla toto porušení sankcionovat. Stejně tak nelze přistoupit na argument žalobce ohledně toho, že práce nebyly zaznamenány v provozním deníku. Tato skutečnost znamená pouze to, že případné práce, kterými došlo k odkrytí azbestu, nejsou v deníku zaznamenány, nikoli, že k nim nedošlo.

- [33] Pro posouzení toho, zda byla porušena předmětná podmínka C.2.26 písm. e) integrovaného povolení je tak dle soudu plně dostačující zjištěný stav při kontrole zařízení, tj. že svah v sektoru S-OO1, do kterého byl ukládán odpad s obsahem azbestu, byl odtěžen. Argumenty žalobce pak nemohou obstát i z toho důvodu, že to může být pouze on jako provozovatel skládky, kdo může na skládce provádět jakékoliv práce, a že je to on, kdo je za stav skládky zodpovědný.
- [34] Soud dále uvádí, že z přiložené fotodokumentace je jasně viditelný jak odtěžený bok tělesa sektoru S-OO1, ze kterého vyčnívají kusy eternitu, tak nadrobno rozlámáný eternit promísený s dalším odpadem na povrchu tohoto sektoru. K námitce ohledně „sesednutí“ svahu lze v tomto směru souhlasit s ČIŽP, která toto vyloučila s ohledem na zřetelně viditelné stopy po pojezdech mechanizace, kterými bylo odkrytí způsobeno, na rozdíl od toho, že nebyl vidět žádný nový provedený překryv. Teoreticky by bylo možné připustit „sesednutí“ původního překryvu, ale to by znamenalo, že žalobce neprovedl překryv v souladu s podmínkou C.2.26 integrovaného povolení, neboť by jej neprovedl dostatečnou vrstvou překryvného materiálu nebo vhodného odpadu.
- [35] Nadto lze konstatovat, že ČIŽP při dřívější kontrole žalobci vytýkala, že k TZS sektoru S-OO1 s azbestem používá pouze směsný komunální odpad kat. č. 20 03 01, ačkoli tento fyzikálně představuje různorodý materiál, který je sám o sobě třeba důsledně hutnit a překrývat. ČIŽP žalobce upozornila, že tento různorodý odpad nevytvoří kompaktní vrstvu, která překryje odpady s obsahem azbestu, a proto nelze trvale zaručit zabránění šíření vláken azbestu do okolního prostředí a nelze zabránit jakémukoliv kontaktu lidí s azbestovým odpadem po dobu provozu skládky.
- [36] K tvrzením žalobce ohledně činnosti kompaktoru soud uvádí, že souhlasí s tím, že při pojezdu kompaktoru mohou být lehčí odpady „vytahávány“ na povrch. V tomto směru se soud nebude pouštět do odborné diskuze, zda lze eternit označit za „lehký odpad“, nicméně považuje za vhodné konstatovat, že podmínky integrovaného povolení stanovené pro ukládání odpadu s obsahem azbestu hovoří o tom, že tento musí být spolehlivě odizolován od vnějšího prostředí tak, aby ani při pojezdu techniky nemohlo dojít k jeho „vytáhnutí“ a uvolnění na povrch (a následnému uvolnění jeho vláken do ovzduší), neboť se jedná bez jakékoli diskuze o velmi nebezpečný odpad. Dle názoru soudu je nezbytné, aby byl odpad s obsahem azbestu překryt dostatečnou vrstvou vhodného materiálu, aby za žádných okolností nemohlo dojít k jeho uvolnění, čemuž ostatně odpovídají i podmínky integrovaného povolení předmětné skládky. Skutečnost, že na povrchu předmětného sektoru byly nalezeny kousky odpadů s obsahem azbestu, pak bez dalšího musí znamenat, že tento odpad byl překryt nevhodným materiálem, nebo nedostatečnou vrstvou.
- [37] K námitce nedostatečné formulace výroku prvostupňového rozhodnutí soud odkazuje na své vyjádření v bodu [32] tohoto rozsudku. Soud dále uvádí, že při svém rozhodování vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 3. 2008, č.j. 2 As 34/2006-85, usnesení rozšířeného senátu 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, dostupné na

www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“

- [38] V daném případě, jak bylo uvedeno výše v části rozsudku shrnující obsah správního spisu (srov. bod [13] rozsudku), ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 355.000 Kč, uvedla každou jednotlivou podmínku integrovaného povolení, kterou žalobce porušil, přičemž k ní uvedla způsob porušení a datum zjištění tohoto porušení (den kontroly 20. 9. 2016). Takové vymezení správního deliktu, které provedla ČIŽP v tomto rozhodnutí, považuje soud za dostatečně konkrétní, určité a srozumitelné pro adresáty rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je tak zcela zřejmé, za jaké správní delikty byl žalobce sankcionován, přičemž tyto správní delikty nejsou zaměnitelné s jinými.
- [39] Požadavek žalobce na uvedení konkrétních prací je dle názoru soudu irelevantní, jak již bylo dříve konstatováno, neboť není podstatné, kdo a jaké práce v daném sektoru prováděl, ale je podstatné, že při kontrole bylo zjištěno, že v zařízení, které žalobce provozuje, došlo k odkrytí odpadu s obsahem azbestu, čímž byla porušena podmínka C.2.26 integrovaného povolení.
- [40] K časové otázce správního deliktu soud uvádí, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal, že dobu, kdy k nezákonnému jednání došlo, nelze přesně určit, a proto byl za skutkový stav věci vzat ten zjištěný během kontroly. Dle soudu je beze všech pochybností jasné, že tento nezákonný stav (spočívající v nedodržování některých podmínek integrovaného povolení) v době kontroly trval.
- [41] Soud tak ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [42] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu